

Scénář k rozhlasové reportáži o životě Elišky Cíkl

Eliška Cíkl se narodila v roce 1929 v Praze. V dětství byla členkou Dismanova rozhlasového souboru, se kterým už jako osmiletá školačka účinkovala v rozhlase. V práci pro rozhlas a televizi pokračovala i v období po druhé světové válce.

V srpnu 1968 byli zrovna s manželem na dovolené v Jugoslávii, když slyšeli o invazi ruských vojáků.

„A přišel jeden člen rodiny a povídá: V Čechách jsou Rusové. Tak my jsme si pustili rádio a teprve jsme zjistili tu pohromu. No a tak jsme vzali auto a z Raabu rovnou cestou do Bělehradu. Manžel měl tak jako tak jet do Norska, on byl zástupce šéfa televizních novin a byla domluvená jakási výměna. To bylo před 68.. To se neuskutečnilo, tak jsme volali, protože manžel se nemohl vrátit. A bylo nám řečeno, dostavíte se do Osla, bude připravená kabina pro Vás i pro auto, bude místo na lodi, která jede z Kielu do Osla.“

Problém ale byl dostat do Norska taky maminku Elišky Cíkl.

„Nechtěla... Bylo to strašně složité. Říkala, nemáte pevnou budoucnost, já vám budu na krku, to nezvládneme. Nám se podařilo přes přátele v Praze tu maminku umluvit, aby si uvědomila, že když jsme venku my, že bude mít problémy ona. A že oni jí nakonec můžou svým způsobem použít proti nám. No tak, pochopitelně se nakonec podařilo tu maminku dostat ven. Jela posledním vlakem, ze kterého nevyndávali lidi.“

Eliška Cíkl byla se svým manželem dva roky v Norsku. Manžel pracoval jako novinář v zahraniční redakci a byl zván na různé recepce. Na jedné z nich dostali překvapivou nabídku:

„A teď ten pán povídá: No, a nechtěli byste na Nový Zéland? Manžel ze sebe akorát vydal: No, to by bylo zajímavé. Říká se tomu osud. Tím jsme se ocitli na Novém Zélandě a tam jsme byli 8 let.“

Ze Zélandu se manželé Cíklůvi přesunuli do Mnichova. Od roku 1978 oba pracovali v rádiu Svobodná Evropa. I když „jenom“ informovali lidi z Československa, mohla být jejich práce hodně nebezpečná. V roce 1981 v redakci Svobodné Evropy vybuchla bomba:

„Ten dobrák, kterej dával tam tu bombu, tak jí dal před československé oddělení, nikoli před to centrální. Kancelář mého manžela vypadala tak, že celej prostředek byl o patro níž. Ale horší bylo, že kolegové, kteří tam byli, byli zraněni.“

V roce 1990 se Eliška Cíklůvá poprvé vrátila do Čech:

„Vy si těžko dovedete představit, co to znamenalo od roku 1968 poprvé vstoupit na českou půdu. To s člověkem něco dělá.“

Kvůli zdravotním důvodům bylo však stěhování nazpátek už nad její síly a s manželem zůstali žít v Mnichově.